

Děti: Dagmar Jirásková se narodila 9.9. 1947 v zaniklé obci Ervěnicíe. v okrese Most. Po hezkém dětství, studiích na pedagogické škole se stala v 60. letech učitelkou a brzy založila rodinu. Život v druhé polovině 60. let byl spokojený, Pražské jaro uvolnilo poměry. Ale 21. srpna přijeli do Československa vojska Varšavské smlouvy.

DJ: (N.Č 1. 05:51 – 06:37) No tak to zrovna jsme bydleli tady na Boleboři a šli jsme spát kolem půlnoci a před jednou hodinou slyšíme strašný rámus. Malý dítě nám tady začalo brečet z toho rámusu. My jsme ho ještě nějak nevnímali. Koukli jsme z okna a okolo nás se štosovaly tanky, vojenský auta a všechny byly měly zatřený znaky. Vápnem asi byly natřený na bílo. Zastavovala se to před námi. Když dojelo asi nějaký množství, tak popojeli zase dál a zastavovali se tu další, že tady byl šílenej rachot. Kamarád si postavil plot týden předtím a ten mu stačili zbourat úplně nový plot.

48 vteřin

Děti: Lidi v Československu měli málo informací, neviděli co se děje a žili ve strachu a nejistotě. Paní Dana v té době učila ve školce.

DJ: (N.Č 2 0:22 – 01:15) Děti krásně kreslily, takže když tohle se stalo, tak přišla jsem do školy, vyprávěli jsme si s dětma o tom a dala jsem jim nakreslit, co viděli, co si pamatují a děti kreslily auta, vojáky, tanky, samozřejmě s bílými znaky, krásně zeleně to vybavovali a já jsem udělala do kulturáku Jirkovský jeho obrovskou nástěnku s jejich výkresů A tam jsem napsala Maminko, tatínku, proč? A rodiče to jako teda kvitovali kladně, Protože všichni jsme byli naladěné v té době na tu jednu notu naproti kulturáku. Přes tu noc toho jednadvacátého na dvaadvacátého se objevil nápis nahoře na střeše Běž domů, Ivane.

53 vteřin

Děti: Vztek lomcoval i paní Danou

(N.Č.3 02.01 – 2:39) No, silný a pro mě tenkrát odvážný. Dneska legrační, protože si říkám, kam se to lezla, bylo, že jsme na motorce jezdili ke kinu Oko, kde se prostě srážely ty dva proudy těch cizích vojsk. A na gymplu jsme samozřejmě měli ruštinu, takže ještě nějak jsem rusky mluvila, tak jsem jim skočila na stupátko, otevřela dveře nebo když měli stažené okýnko, tak jsem s nima diskutovala, ať jedou domů, že je tady nepotřebujeme.

38 vteřin

Děti: Zažila i dramatické chvíle

DJ: (N.Č.2. 03:29 – 04:06) A jeli jsme třeba za bratrem, protože byl na vojně na Plzeňsko. Věděli jsme samozřejmě, kudy se jede, ale všade byly přehozený města, ulice, čísla. Řek, že kdo to tady neznal, tak se nikam nemohl dostat. A jako bylo to zábavný. Jenomže jsem. Jeli jsme v řadě s tanky a já jsem na tam na toho jednoho zahrozila, co koukal z tanku a teď na nás začali otáčet tu hlaveň, takže jsme museli do louky a jeli jsme po louce)

37 vteřin

Děti: Pak nastoupila tvrdá normalizace a paní Dana se musela zpovídat úřadům. Nátlak úřadů a donášení Danu vyštvaly ze školství a ještě víc zatvrdily proti komunismu.

DJ: (N.Č.2 06.40 – 7:15) Řekla jsem si, naivně opět, že odejdu ze školství do kultury a tam to bylo v bleděmodrém. Tam taky věčné školení. Když jsem něco objednala, nelíbilo se to, tak to chtěli zatrhnout. Třeba jediná v kraji jsem měla Nohavicu. Všade ho zrušili, telefony se nemohly trhnout. Jak to, že ty ho máš a my? Nikdo ho nemáme? No já jsem ale za to byla taky na koberečku.

35 vteřin

Děti: Práci v kultuře si nenechala znechutit a nakonec v ní pracovala až do penze. S rodinou se přestěhovala na Boleboř, kde žije dodnes. Celý život si vážila toho, jak soudržná je její rodina a mají v ní skvělé vztahy, kamarádů. A řídí se mottem přej a bude ti přáno. A co by vzkázala budoucí generaci?

DJ: (N.Č.1 09:24 – 10:03) Já bych řekla jako Lenin, ale učte se, učte se, učte se, nechte umělou inteligenci, dejte si do hlavy, co nejvíc to jde a čtěte. Čtěte knížky, Neposlouchejte ty nahrané, nebudte líní, nekoukejte, koukejte se na ten film, ale přečtěte si i tu knížku o něm. Tam je to úplně jiný a to vám dá úplně jiný rozměry. Čtení je prostě jedno z nejlepších a nejkrásnějších věcí, co může inteligentní člověk, který umí číst, mít.

4 minuty